

Η δική μου προσκοπική ιστορία, της Γκιαλή Ζαφείρως, Κ.Α. Π.Ε. Ημαθίας

Πάντα είχα μια βαθιά επιθυμία να γίνω πρόσκοπος, αλλά δεν έτυχε να ξεκινήσω την προσκοπική μου πορεία ως λυκόπουλο στην αγέλη. Η ξαδέρφη μου που ήταν μέλος του ΣΕΠ και συγκεκριμένα στην 1^η κοινότητα ανιχνεύτων Έδεσσας μου έλεγε να πάω και εγώ μαζί της αλλά εγώ ντρεπόμουν μήπως και δεν με αποδεχθούν τα άλλα παιδιά της ομάδας.

Όλα ξεκίνησαν το καλοκαίρι του 2012, όταν έγινα φίλη με δύο παιδιά από την ομάδα. Οι φίλοι μου ετοιμάζονταν για την θερινή προσκοπική κατασκήνωση και μου έλεγαν συνέχεια πόσο ωραία περνάνε στην συντροφιά της ομάδας. Ομολογώ ότι τους ζήλευα πάρα πολύ. Ωσπου πριν φύγουν για την κατασκήνωση τους ρώτησα αν από την νέα προσκοπική χρονιά αν θα μπορούσα κ εγώ να πάω μαζί τους. Και μου απάντησαν ότι και εγώ μπορώ να ξεκινήσω στους προσκόπους. Χάρηκα τόσο πολύ!

Έφτασε ο Σεπτέμβριος του 2012 και άνοιξαν τα σχολεία εγώ σκεφτόμουν όλο το καλοκαίρι αν τελικά θέλω να ενταχθώ στην ομάδα των προσκόπων. Το είχα όμως αποφασίσει ότι θα ξεκινούσα! Έφτασε ο καιρός για την 1η μου συγκέντρωση στην ομάδα ήμουν πολύ αγχωμένη γιατί φοβόμουν πως δε θα με αποδέχονταν οι άλλοι πρόσκοποι. Όλα όμως πήγαν καλά. Τα παιδιά με συμπάθησαν αμέσως, και γίναμε φίλοι. Ήμουν η πιο μεγάλη στην ομάδα αλλά δεν με πείραζε καθόλου. Η αρχηγός της ομάδας μας χώρισε σε ενωμοτίες και σύντομα βγάλαμε την κραυγή μας "Οι βασιλείς της Γης είμαστε εμείς οι τίγρεις θα 'ναι πάντοτε στην κορυφή της Γης". Τα λόγια της κραυγής της πρώτης μου ενωμοτίας θα μείνουν πάντα χαραγμένα στο μυαλό μου.

Σιγά σιγά άρχισα να μαθαίνω όλο και περισσότερα για τον προσκοπισμό. Έμαθα για τα ανιχνευτικά σήματα, για τις πρώτες βοήθειες, για τον λόρδο Baden Powell, για τον Αθανάσιο Λευκαδίτη και άλλα πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Με την ομάδα συμμετείχαμε σε δράσεις κοινωνικής προσφοράς (συλλογή φαρμάκων, τροφίμων και είδη πρώτων αναγκών). Μετά ωραίες στιγμές έζησα στις παρελάσεις ακόμα καλύτερες στην χειμερινή δράση. Στην χειμερινή δράση έδωσα και την υπόσχεση μου "Να εκτελώ το καθήκον μου στον Θεό και την Πατρίδα. Να βοηθώ κάθε άνθρωπο σε κάθε περίπτωση. Και να τηρώ το Νόμο των Προσκόπων" και επίσης ενθουσιάστηκα που επιτέλους και εγώ ήμουν από αυτά τα παιδιά με την ωραία στολή που βοηθούσαν στην σωστή οργάνωση της λειτουργίας του επιταφίου .

Τον Ιούνιο πήγαμε όλο το 1ο Σύστημα Δασοπροσκόπων Έδεσσας την θερινή μας κατασκήνωση στη Γρίτσα Λιτοχώρου. Στην κατασκήνωση πέρασα τις 9 πιο όμορφες και χαρούμενες ημέρες της ζωής μου. Έμαθα, έπαιξα, γέλασα και τραγούδησα στον χώρο της πυράς. Δυστυχώς όμως όλα τα ωραία κάποτε τελειώνουν. Την τελευταία μου ημέρα στην κατασκήνωση στην πυρά δεν μπόρεσα να συγκρατήσω τα δάκρυα μου. Ειδικά όταν λέγαμε το τραγούδι του αποχωρισμού έκλαιγα με λυγμούς όχι όμως από λύπη αλλά από χαρά.

Η κατασκήνωση τελείωσε και φέτος είμαι πλέον ανιχνεύτρια. Τώρα είμαι σε μια άλλη συντροφιά σε αυτήν της Κοινότητας. Συχνά αναπολώ το χθες στην Ομάδα και συγκινούμαι! Σε κάθε συγκέντρωση της Κοινότητας προσπαθώ να εμπλουτίζω τις γνώσεις μου και να κατακτώ τους στόχους μου ως ανιχνεύτρια. Όπως λέει και το αγαπημένο μου προσκοπικό τραγούδι πηγαίνω όλο για πιο ψηλά ανεβάσματα!

«Μόνος», της Αβραμοπούλου Νατάσσας, 6^η Κ.Α. Ρίου

Έτρεχα... Έτρεχα για ώρες. Δεν θυμάμαι αν το έκανα για να ξεφύγω ή για να ξεσπάσω. Να ξεφύγω από τους ρατσιστές και τους δεισιδαίμονες που με κυνηγούσαν ή για να ξεσπάσω, αλλά για ποιο λόγο, για την χώρα που γεννήθηκα, για το μελαμψό μου χρώμα ή για την καλοσύνη μου; Αλλά θα ήταν προτιμότερο να γνωρίσει ο κόσμος σε βάθος την ιστορία μου.

Γεννήθηκα το ξημέρωμα μιας δύσκολης εποχής στην Ουγκάντα. Δεν θεωρώ αναγκαίο να διευκρινίσω πόλη γιατί θεωρώ απίθανο το γεγονός να γνωρίζει κανείς έστω και μια. Από εκείνη τη μέρα αρχίζει η τραγωδία και η ευτυχία της ζωής μου.

Οι γονείς μου ήταν άξιοι άνθρωποι, στερημένοι και αδικημένοι ωστόσο στη ζωή. Δεν θέλησαν ποτέ πολλά αλλά ποτέ δεν απέκτησαν και τα λίγα. Αρκετές φορές χωρίς δουλειά και οι δυο προσπαθούσαν να βρουν τρόπους και τεχνάσματα ώστε να αναθρέψουν εμένα και τα δυο μου αδέρφια. Δεν έζησα πολύ μαζί τους όμως. Εξαιτίας της εξαθλίωσης στην οποία ζούσαμε αποφάσισαν να στείλουν το μεγαλύτερο παιδί, δηλαδή εμένα, στην Ελλάδα με σκοπό να ανταμώσω το θείο μου και να τους βοηθήσω, όσο περνούσε από το χέρι μου, στα οικονομικά, κάνοντας θελήματα.

Ερχόμενος στην Ελλάδα εντυπωσιάστηκα. Τα χρώματα, ο κόσμος, η πόλη... Ήταν όλα παραμυθένια και σίγουρα καλύτερα από τις περιγραφές του δασκάλου στο σχολείο του χωριού. Όλα αυτά όμως κυρίως την ημέρα. Όταν έριχνε η νύχτα το μαύρο της πέπλο τα γεγονότα που λάμβαναν χώρα ήταν τότε θετικά και τότε αρνητικά. Ωστόσο σε μια τόσο ανεπτυγμένη και μεγαλοπρεπή χώρα κανείς από τους κρατούντες δεν επεδίωξε να αναστρέψει τα μελανά της στοιχειά, λόγος που οδήγησε στην κυριαρχία τους κατά διαστήματα...

Φτάνοντας μετά από ένα δύσκολο ταξίδι και ταλαιπωρημένος καθώς ήμουν, ήλπιζα να αντικρίσω το θείο μου το δυνατόν συντομότερα. Παρόλα αυτά μου επιβλήθηκε αμέσως ένας εξονυχιστικός έλεγχος με σκοπό να επιβεβαιωθεί ότι είχα έρθει νόμιμα και όχι λαθραία. Κοιτάζοντας γύρω μου συνειδητοποίησα ότι ο έλεγχος αυτός γινόταν σε μένα και άλλα δύο άτομα με τα οποία ξεκινήσαμε μαζί. Εκείνη την ώρα όμως ήμουν τόσο κουρασμένος και ταυτόχρονα ενθουσιασμένος που αδυνατούσα να συλλογιστώ τους λόγους για τους οποίους συνέβαινε αυτό. Ήταν το πρώτο μου βράδυ και δεν σκόπευα να το χαράμισω για την ανούσια γραφειοκρατία. Όταν τελείωσε το παραλήρημα αυτό έτρεξα συγκινημένος με δάκρυα χαράς να αγκαλιάσω τον αγαπημένο μου θείο. Είχα αρκετά χρόνια να τον δω... Είχε αλλάξει αρκετά ο τρόπος που μιλούσε, που συμπεριφερόταν και που ντυνόταν. Ωστόσο, σκέφτηκα ότι ήταν λογικό να γίνει αυτό, ζώντας με έναν τόσο διαφορετικό λαό.

Κατά το δρόμο μας προς το σπίτι είχα την ευκαιρία να συλλέξω χιλιάδες εικόνες από τους ανθρώπους και την πόλη. Μου εξήγησε ότι στο σπίτι διέμενε και ένας καλός του φίλος ώστε να καταφέρνουν να διαχειρίζονται καλύτερα τα οικονομικά αλλά και να βοηθάνε ο ένας τον άλλον. Ήταν σαν μια μικρή οικογένεια σκέφτηκα και χάρηκα που θα ήμουν μαζί τους.

Πέρασε αρκετός καιρός μέχρι να συνηθίσω την ζωή εδώ. Ήταν καλοκαίρι όταν έφτασα και τώρα είχε πια φτάσει Σεπτέμβριος. Ο θείος μου, μου είπε ότι με είχε γράψει σ'ένα νυχτερινό σχολείο ώστε να καταφέρω κι εγώ να μορφωθώ. Ο ίδιος γνωρίζοντας αρκετά καλά την ελληνική γλώσσα θα με βοηθούσε σε ό,τι χρειαζόμουνα. Με πλημμύρισαν συναισθήματα ευτυχίας. Το δώρο που μου είχε δώσει ήταν τεράστιο, δεν φανταζόμουνα ωστόσο ότι θα μετάνιωνα πικρά για αυτή τη χαρά.

Έτσι κε έγινε... Τα πρωινά βοηθούσα τον θείο μου στις δουλειές που είχε και το βράδυ πήγαινα σχολείο. Η πρώτη μου μέρα δεν θα έλεγα πως ήταν και η καλύτερη. Αρκετοί με κοιτάζανε περίεργα όμως εγώ προσπαθούσα να μην δίνω σημασία. Μπορώ να πω πως ήμουν αρκετά καλός μαθητής, δεν ήταν λίγοι ωστόσο αυτοί οι οποίοι με κοροϊδεύανε στα διαλείμματα και στον δρόμο προς το σπίτι. Δεχόμουν χιλιάδες ρατσιστικά σχόλια και προσπαθούσα να καταλάβω γιατί... Τι τους είχα κάνει; Σε τι τους είχα φταίξει; Αλλά οι «επαναστάτες» αυτοί στη θέα ενός δασκάλου μεταμορφώνονταν σε αγαθότατα παιδιά ανίκανα να κάνουν κακό σε κάποιον. Ένας δάσκαλος ωστόσο, γνωρίζοντας την μισαλλοδοξία τους, φρόντισε να επιληφθεί τους θέματος βλέποντας από μακριά τα ανόητα πειράγματά τους. Εκνευρίστηκαν πολύ και φάνηκε αυτό από τις άκρες των

ματιών τους. Τις επόμενες μέρες είχαν εκλείψει οι απόπειρες εκφοβισμού. Μόνο βλέμματα απέχθειας έβλεπα στα πρόσωπά τους. Δεν άργησε όμως να έρθει η μέρα που ο θυμός τους θα ξεσπούσε και θα έφερνε καταστροφές σαν την έκρηξη μιας ατομικής βόμβας. Έτσι και έγινε.

Ήταν Παρασκευή και σαν την τελευταία μέρα του σχολείου συνήθιζα να πηγαίνω μια μικρή βόλτα με τον φίλο τον Αλέξανδρο μέχρι το σπίτι του και μετά το δικό μου απείχε μόλις πέντε λεπτά. Αφού τον άφησα ξεκίνησα και εγώ. Στο δρόμο συνάντησα τα παιδιά από το σχολείο. Έδειχναν τσαντισμένα ως συνήθως. Αρχισα να επιταχύνω το βήμα μου. Το ίδιο έπραξαν και αυτοί. Από τον φόβο μου έστριψα σε ένα στενό. Ήταν μεγάλο λάθος. Με κυνήγησαν. Ένας από αυτούς πέταξε ένα μπουκάλι το οποίο έγινε θρύψαλα. Μέσα μου ήλπιζα σε μια ασπίδα σωτηρίας η οποία όμως ποτέ δεν έδωσε το παρόν. Ο Δημήτρης, πρωταθλητής τους στίβου καθώς ήταν δεν άργησε να με πιάσει. Με χτύπησαν. Με χτύπησαν αρκετές φορές, θυμάμαι ακόμη τη χαρά στα πρόσωπά τους. Ποτέ μου δεν την κατάλαβα. Χαρά για την βία; Για την επιβεβαίωσή τους; Τι ήταν; Κάποια στιγμή ακούστηκαν κάτι φωνές, γεγονός που τους απέσπασε την προσοχή. Εκείνη την ώρα τα ρίσκαρα όλα και άρχισα να τρέχω. Έτρεχα για ώρες χωρίς να ξέρω τον ακριβή λόγο.

Όταν έφτασα σπίτι ο θείος μου είχε κατατρομάξει. Η ανησυχία του μεγάλωσε ακόμη περισσότερο όταν είδε τα σημάδια μου.

Πέρασε ένας χρόνος ώσπου να ηρεμίσω και να καταφέρω να γράψω αυτά τα γεγονότα. Παράτησα το σχολείο φυσικά και έκανα μαθήματα σπίτι όσο μπορούσα. Ακόμη δεν κατάλαβα γιατί ο κόσμος είναι τόσο μισαλλόδοξος και φανατισμένος. Φυσικά σε κάθε κανόνα υπάρχουν και εξαιρέσεις όπως η καλός μου φίλος ο Αλέξανδρος.

Είμαστε πλέον στον 21^ο αιώνα... . Η ιστορία μου μπορεί να πέρασε και να ξεχάστηκε αυτοί οι άνθρωποι όμως όλο και πληθαίνουν. Στο χέρι όλων μας είναι να σταματήσουν αυτά τα γεγονότα.

Σήμερα ήμουν εγώ... .

Αύριο μπορεί να είσαι εσύ ... .

Δεν έχει διαφορά το χρώμα και η εθνικότητα. Είμαστε όλοι παιδιά ενός θεού... . Είμαστε όλοι πάνω απ' όλα Άνθρωποι. Μπορεί εγώ εκείνη τη στιγμή να ήμουν μόνος. Εσείς όμως δεν έχετε λόγους να είστε. Δημιουργήστε λοιπόν έναν καλύτερο κόσμο.

Μάνα, μανούλα, μαμά, της Σταθοπούλου Χριστίνας, 2^η Κ.Α. Αιγίου

Μάνα, μια λέξη χιλιάδες συναισθήματα...

Θυμάμαι τη δική μου μητέρα όταν ήμουν πολύ μικρή..Καλά καλά δεν ήξερα να μιλάω και μου μάθαινε να συλλαβίζω.

Αργότερα κάποιος επιχείρησε να με ενοχλήσει και αυτή μπήκε μπροστά να με βοηθήσει.

Όταν ο δάσκαλος μου φώναξε χωρίς τον όποιο λόγο και τρόμαξα πολύ με το ύφος του, με πήρε εκείνη αγκαλιά, με χάιδεψε και μου είπε..

<<Μην φοβάσαι , τώρα είμαι εγώ εδώ αγάπη μου γλυκιά και τότε ηρέμησα ξανά.>>

Τώρα πια μεγάλωσα και δε δίνω σημασία στα λόγια της και όλο της λέω ....

Έλα μωρέ, ξέρω εγώ! Και όλο αυτό γιατί θεωρώ πως ότι κι αν συμβεί, πάλι μπροστά μου θα την βρώ, θα μου δώσει το χέρι της για να πιαστώ και θα σταθώ πάλι στα πόδια τα δικά μου.

Μα όσο περνάει ο καιρός κάθομαι και σκέφτομαι πως κάποια μέρα θα κοιτώ την καρέκλα της και κάτι θα λείπει.....

Ούτε τα λόγια της θα μπορώ να ακούσω μα ούτε τη φωνή της και τότε θα λέω

Αχ, Μανούλα μου γλυκιά πόσο μου έχεις λείψει!!

Η Αλίκη στην χώρα των θαυμάτων, της Ελένης Παναγιωτοπούλου, Κ.Α. Τ.Ε. Χαϊδαρίου

Η Αλίκη έκλεισε και το τρίτο ξυπνητήρι. Εξαντλημένη από το διάβασμα της προηγούμενης νύχτας, έτριψε τα μάτια της και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Ντύθηκε γρήγορα, προχειροχτένισε τα μαλλιά της. Πήρε το πρωινό της στο χέρι, με σκοπό να το φάει στον δρόμο και χαιρέτησε την μητέρα της που μόλις είχε ξυπνήσει για να πάει στην δουλειά της. Φόρεσε όρθια τα παπούτσια της, παραπατώντας, και έφυγε τρέχοντας. Είχε αργήσει.

Μπήκε στο προαύλιο του σχολείου της, και όπως κάθε φορά απογοητεύτηκε από την γενιά της. Κορίτσια ντυμένα σαν να πήγαιναν σε club, και αγόρια με τσιγάρα και καφέδες. Ήταν φανερό πως κανένας από αυτούς δεν ερχόταν σχολείο για να μάθει κάτι που ίσως του φανεί χρήσιμο, αλλά για να περάσει την ώρα του. Μπήκε στην τάξη της.

Στο διάλλειμα πήγε στις κερκίδες. Η εικόνα ίδια, τσιγάρα και καφέδες. Λίγο πιο πέρα είδε άλλη μία γνωστή της εικόνα. Δύο αγόρια, γνωστά για τον «αντρισμό» τους, είχαν στριμώξει ένα αγόρι, και το κοροϊδεύαν για μία μικρή αναπηρία που είχε, το ένα του πόδι ήταν λίγο πιο κοντά από το άλλο. Ο ένας μάλιστα τον είχε πιάσει από τον γιακά και τον τράβαγε προς το κέντρο του προαυλίου με σκοπό να τον γελοιοποιήσει όσο περισσότερο μπορούσε, δείχνοντας το πόσο "αστεία" περπατάει. Βοήθησε με ακούστηκε μία αγορίστικη φωνή. Κοίταξε γύρω της αλλά δεν ήταν κανένας κάτω των 16, κανένας που θα μπορούσε να έχει τέτοια φωνή. Βοήθησε με!!! Συνέχισε να κοιτάει τα παιδιά, το θέαμα ήταν αποκρουστικό. Την άκουσε πάλι, πιο δυνατά. Αυτή την φορά η Αλίκη δεν το σκέφτηκε πολύ. Σηκώθηκε και έτρεξε προς τα παιδιά, την ώρα που εκείνοι ετοιμάζονταν για το αποκορύφωμα. Έσπρωξε τον έναν και φώναξε στον άλλο. Αυτοί άρχισαν να την κοροϊδεύουν. Δεν την πείραξε. Συνέχισε την μάχη της παρά τα γελοία και άσχημα σχόλια τους. Προς μεγάλη της έκπληξη σηκώθηκαν και άλλα άτομα να την βοηθήσουν. Φωνές. Τα αγόρια αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και άφησαν εκείνο το αγόρι ήσυχο. Τα μάτια του έλαμπαν και χαμογελούσε. Επιτέλους κάποιος τον υπερασπίστηκε. Εκείνη ένιωθε ένα περίεργο συναίσθημα, Χαρά και ενθουσιασμό μαζί. Ευτυχία.

Στο δρόμο για το σπίτι της αναγκάστηκε να περάσει μέσα από την λαϊκή αγορά. Μία γυναίκα φώναζε στο παιδί της. Εκείνη έξαλλη, εκείνο τρομαγμένο. Εκείνη 45, σωστή "κυρία", και εκείνο ούτε 10 χρονών. Βοήθησε με. Αυτή την φορά μία κοριτσίστικη φωνή. Η γυναίκα σήκωσε το χέρι της να χτυπήσει το παιδί αλλά η Αλίκη πρόλαβε και της το έπιασε. Την κοίταξε στα μάτια, λίγο τρομαγμένη, λίγο ανήσυχη, δεν ήξερε τι να περιμένει. Το παιδάκι τρομαγμένο πήγε πίσω της, και την αγκάλιασε σφιχτά, ενώ η γυναίκα την κοίταγε χαμένη, όμως νευριασμένη.

«Φύγε. Μην ανακατεύεσαι. Δεν σε αφορά.»

«Χτύπα εμένα.»

«Ορίστε;»

«Χτύπησε εμένα αν θες να χτυπήσεις κάποιον. Ούτε που να το σκεφτείς όμως να χτυπήσεις ένα παιδί.»

Όλοι όσοι ήταν εκεί σταμάτησαν τις δουλειές τους και τους κοίταξαν. Ευτυχώς για την Αλίκη και το παιδί, η γυναίκα κατέβασε ντροπιασμένη το κεφάλι. Πήρε το παιδί από το χέρι. Μουρμούρισε «Συγγνώμη» και έφυγε. Το παιδί χαμογελούσε.

Λίγο πιο πέρα από το σπίτι της, υπάρχει ένα αθλητικό κέντρο. Αποφάσισε να πάει κάνει μία βόλτα από εκεί, ώστε να κανονίσει κάποιες έξτρα προπονήσεις. Ένας άντρας, περίπου στην ηλικία της, ήταν ξαπλωμένος σε ένα παγκάκι σε πολύ άσχημη κατάσταση. Τα χέρια του ήταν γεμάτα μελανιές, πληγές. Ήταν χρήστης ναρκωτικών. Στο πάτωμα ήταν ένα πλαστικό ποτηράκι, με μονόλεπτα και δίλεπτα. Άνοιξε τα μάτια του και την κοίταξε. Ένωσε να κοκκινίζει. Τα μάτια του ήταν κουρασμένα. Το βλέμμα του διαπεραστικό, της τρύπησε την ψυχή. Βοήθησε με. αυτή την φορά, φώναξαν και τα δύο φύλα μαζί. Έφυγε τρέχοντας, αυθόρμητα. Δεν ήξερε γιατί το έκανε αυτό. Πήγε στο κυλικείο. Έψαξε στις τσέπες της, δεν είχε λεφτά πάνω της. Παρακάλεσε τον κυρ Μάνο, να της

δώσει μία τυρόπιτα και ένα κουτάκι χυμό, και του είπε πως θα του τα χρώσταγε, πως θα του έδινε τα λεφτά στην επόμενη της προπόνηση. Εκείνος ανταποκρίθηκε θετικά, μιας και το χαμόγελο της ήταν αρκετό για να την εμπιστευτεί. Τα πήγε γρήγορα σε εκείνον τον άνθρωπο. Αυτός ανακάθισε και της έκανε χώρο. Έκατσε δίπλα του. Πρώτη φορά ήρθε τόσο κοντά σε έναν τοξικομανή. Από μικρή την είχαν δασκαλέψει να τους φοβάται. Περίεργο. Δεν ένιωθε φόβο τώρα, μόνο ανάγκη. Ανάγκη να βοηθήσει αυτόν τον άνθρωπο. Του πρόσφερε το φαγητό και εκείνος το πήρε διστακτικά στα χέρια του. Στην πρώτη μπουκιά ξέσπασε σε κλάματα.

«Ευχαριστώ.»

«Υπάρχουν κάποια κέντρα που μπορούν να σε βοηθήσουν. Είναι ειδικοί εκεί, είναι γιατροί. Θες να κανονίσω συνάντηση;»

«Ναι παρακαλώ.» της είπε.

«Εντάξει.»

Σηκώθηκε να φύγει. Της έπιασε το χέρι. Άλλη φορά θα φώναζε, όμως τώρα απλά τον κοίταξε και του χάρισε το πιο ζεστό της χαμόγελο.

«Μην μπλέξεις ποτέ με αυτούς του διαόλους.» της είπε και την άφησε.

Κοίταξε κάτω για μια στιγμή. Συνέχισε το γεύμα του, αυτή την φορά με ελπίδα για ζωή.

Αφού κανόνισε τις προπονήσεις της, πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Λίγο πιο μπροστά της περπατούσε ένα άντρας, γύρω στα 35. Φορούσε κουστούμι και κρατούσε χαρτοφύλακα. Ένας επαγγελματίας. Ένας μορφωμένος. Στο χέρι του κρατούσε ένα χαρτάκι. Όταν νόμιζε πως δεν τον είδε κανένας το πέταξε κάτω, ενώ λίγα μέτρα μπροστά του ήταν, τοποθετημένος από τον δήμο, ένας κάδος απορριμμάτων. Η Αλίκη αυτή την φορά δεν το σκέφτηκε, δεν άκουσε καμία φωνούλα. Πήγε και σήκωσε το χαρτάκι.

«Συγνώμη.»

Εκείνος την κοίταξε ενοχλημένος που τον καθυστερούσε.

«Σας έπεσε κάτι.» του είπε δίνοντας του το.

Εκείνος χωρίς να πει κάτι, το πήρε και με σκυμμένο κεφάλι πήγε ως τον κάδο να το πετάξει. Χαρούμενη πήγε στο σπίτι της. Πέταξε την τσάντα της δίπλα από το γραφείο της και ξάπλωσε ανάσκελα στο κρεβάτι της. Έκλεισε τα μάτια της να ηρεμήσει, δεν πέρασε πολύ ώρα ώσπου άκουσε πάλι αυτή τις φωνούλες.

«Ευχαριστούμε.»

Άνοιξε τα μάτια της. Λίγο πιο πάνω από το κεφάλι της αιωρούνταν δύο μικρά ανθρωπάκια, μικρά σαν κουτάκια από αναψυκτικό. Δύο ανθρωπάκια, ένα αγόρι ένα κορίτσι. Κράταγαν το ένα το χέρι του άλλου. Αρχισαν να χορεύουν στον αέρα, έναν χαρούμενο χορό. Τα γέλια γέμισαν τον χώρο. Άρχισε να γελάει και η Αλίκη. «Μην μας ξεχάσεις.» είπαν όταν μία λάμψη τα εξαφάνισε, αφήνοντας την Αλίκη μόνη, αλλαγμένη, και αφήνοντας ελπίδα. Ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο.

Μία ξεχασμένη ιστορία του δάσους, της Ειρήνης Ματσούκα, Κ.Α. Τ.Ε. Χαϊδαρίου

Αέρας. Ναι αέρας. Έτρεχε ανάμεσα στα φύλλα των δέντρων. Ήταν το σήμα τους. Το σήμα πως οι άνθρωποι έφυγαν. Τα ζώα άρχισαν να βγαίνουν από τις κρυψώνες τους, τα σπίτια τους. Ο μπαμπάς Καρακάζας, αφού αποχαιρέτησε την μαμά Καρακάζα, έφυγε για την δουλειά του. Δούλευε ως φύλακας του κυρίου Κουκουβάγια. Δεν ήταν εύκολη δουλειά αλλά τουλάχιστον του πρόσφερε αρκετά σκουλήκια για να θρέψει τα παιδιά του. Παράλληλα το ζεύγος Σπουργητάκης, ετοίμαζε τα παιδιά του για το πρώτο τους μάθημα πτήσης με τον κύριο Χελιδόνη. Ο κύριος Αετός μαζί με το επίλεκτο σώμα του, ετοιμαζόταν για την καθημερινή τους επιθεώρηση. Λίγο πιο ψηλά η κυρία Κουκουβάγια, καθόταν περήφανη μπροστά από την κουφάλα μίας γέρικης βελανιδιάς, ήταν το σπίτι της, προστατεύοντας το μικρό της, που κοιμόταν εξαντλημένο από το κυνήγι της προηγούμενης νύχτας. Χαμηλότερα δύο σκιουράκια τσακώνονταν για ένα βελανίδι. Δύο λαγουδάκια πιο δίπλα γελούσαν, ενώ οι χελώνες ξεκινούσαν την καθημερινή τους άσκηση, χαλαρό τρέξιμο. Πιο δίπλα, τα μικρά ελαφάκια έπαιζαν κυνηγητό. Οι κάστορες καθώς βρέχονταν σε ένα ρυάκι λίγο πιο πέρα και πείραζαν την όμορφη κυρία Πάπια, κάνοντας τον κύριο Πάπια να αναπουπουλιάσει από την ζήλεια του. Η αριστοκρατική δεσποινίς Κύκνος, βγήκε για μία βόλτα στην λίμνη, αναταράζοντας τα γαλαζοπράσινα νερά της και ο ένας νεαρός κύκνος, γοητευμένος από την εμφανισή της, την πλησίασε από πίσω για να την τρομάξει χαιδευτικά. Ακούστηκαν πρώτα τσιρίδες και μετά γέλια.

Έτσι ήταν η ζωή στο δάσος. Κάθε μέρα χαμόγελα και φωνές. Εκείνη την μέρα, όμως, τα πράγματα δεν θα ήταν έτσι. Κάτι θα χαλούσε αυτή την όμορφη σύνθεση από τιτιβίσματα και γέλια.

Την ώρα που τα μικρά ζώα έπαιζαν, και τα μεγάλα φρόντιζαν τις δουλειές τους, είδαν κάτι που ήλπιζαν να μην δουν ποτέ. Μία μαύρη πεταλούδα. Ησυχία. Και τώρα πανικός! Τα ζώα άρχισαν να τρέχουν και να φωνάζουν, όχι με φωνές χαράς, αλλά με φωνές αγωνίας, φόβου. Φωτιά και μάλιστα κοντά. Άρχισε να φυσάει. Τα δέντρα κουνιόντουσαν σαν τρελά. Ήθελαν να φύγουν αλλά οι βαθιές ρίζες τους τα εμπόδιζαν. Φώναζαν και αυτά. Μερικά άρχισαν να πετάνε τους σπόρους τους και τους έχωναν βαθιά μέσα στο χώμα, "να σώσουμε τα παιδιά μας" έλεγαν. Μερικά άλλα πήγαν όλο το νερό τους στις ρίζες, για να τις προστατέψουν, με σκοπό να αναγεννηθούν.

Τα ζώα πήραν ό,τι πιο βασικό είχαν, τροφή κυρίως, και άρχισαν να τρέχουν, τουλάχιστον όσα δεν είχαν παραλύσει από φόβο. Ένας γέρικος σκαντζόχοιρος αρνούταν να φύγει, να εγκαταλείψει το σπίτι του όπως έλεγε. Τα παιδιά και τα εγγόνια του τον τραβούσαν αλλά μάταια.

Οι πρώτες φλόγες έφτασαν και αγκάλιασαν τα πρώτα φύλλα. Κάποια κουκουνάρια έσκασαν και ακούστηκαν σαν βόμβες. Ο Αετός και το τάγμα του πετούσαν πάνω από τα δέντρα για να δίνοντας οδηγίες στα ζώα, ώστε να φτάσουν με ασφάλεια στην λίμνη. Κάποια έφτασαν. Όσα ήξεραν να κολυμπάνε, μπήκαν στην λίμνη. Κάτι μέσα τους φώναζε πως εκεί θα ήταν ασφαλείς. Κοιτούσαν τα σπίτια τους να καίγονται, μα δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι. Οι Αετοί συνέχισαν την δουλειά τους, και όλο και περισσότερα ζώα μαζεύονταν στην λίμνη, όταν μία βροχή, ενός δευτερολέπτου, τους έβρεξε τα φτερά και τους ανάγκασε να προσγειωθούν.

"Ο άντρας μου!" φώναξε η κυρία Καρακάζα, "Είναι ακόμα μέσα!"

Άρχισε να κλαίει. Η κυρία Πάπια την πλησίασε και την αγκάλιασε συμπονετικά.

"Θα υπάρχει κάτι που μπορούμε να κάνουμε." είπε εκείνη.

"Λυπάμαι κυρίες μου, αλλά κανένας μας δεν μπορεί να τα βάλει με την φωτιά." τους είπε ο Αετός.

Ησυχία ξανά, μόνο τα δέντρα ακούγονταν, που καίγονταν ζωντανά .

"Θα πάω εγώ!" φώναξε ένα γέρικο γεράκι. "Πριν είκοσι χρόνια, κάτι τέτοιο θα ήταν παιχνιδάκι."

Άρχισαν να ακούγονται ψίθυροι. Ψίθυροι σχετικά με το θρυλικό γερο-γέρακα που είχε σώσει μόνος του χίλια ζώα από την φωτιά. Όλοι θεωρούσαν πως είχε πεθάνει.

"Μα κύριε, είναι πολύ επικίνδυνο." προσπάθησε να τον λογικέψει ο αετός.

"Επικίνδυνο; Στην ουρά μου!" φώναξε.

"Κυρ-"

"Πάω!"

Χωρίς να περιμένει απάντηση, ο γερο-γέρακας απογειώθηκε, μετά από τόσα χρόνια, και μπήκε ανάμεσα στις φλόγες.

Δεν πέρασε πολύ ώρα και μία δεύτερη ξαφνική βροχή τους έλουσε. Τα ζώα ήρθαν κοντά το ένα στο άλλο. Κάποια άρχισαν να κλαίνε, ενώ άλλα στάθηκαν δυνατά. Η φωτιά έφτασε στην λίμνη. Η ζέστη ήταν αφόρητη και ο καπνός ασφυκτικός. Η ελπίδα χάθηκε. Μπορεί ο γερο-γέρακας κάποτε να τους έσωσε όλους, αλλά τώρα φαίνεται πως είχε γεράσει. Η κυρία Καρακάξα ήταν η μόνη που ακουγόταν. Έκλεγε, θρηνούσε, για τον άντρα της.

Σιγά-σιγά, άρχισε να βρέχει. Φυσική βροχή, δυνατή βροχή. Η φωτιά έπεσε λίγο. Η ατμόσφαιρα δρόσισε. Ο αέρας καθάρισε. Η αγωνία τους είχε τελειώσει. Είχαν χάσει τα σπίτια τους, της προμήθειες τους για τον χειμώνα, ήταν όμως όλοι ζωντανόι. Όλοι εκτός από τον γερο-γέρακα και τον κύριο Καρακάξα. Η κυρία Καρακάξα, εξαντλημένη πια, μονολογούσε. Θεωρούσε τον εαυτό της υπεύθυνο για τον χαμό του άντρα της. Είχε γυρίσει την πλάτη στα κάρβουνα, δεν άντεχε το θέαμα. Στο πλευρό της, ήταν πάντα η κυρία Πάπια.

"Συγγνώμη, εγώ φταίω..."

"Δεν φταις σε τίποτα." της είπε για να την ηρεμήσει.

"Εγώ φταίω που χάθηκε."

Ησυχία. Τα ζώα ξαφνικά αναφώνησαν χαρούμενα, αλλά εκείνη δεν έσωσε σημασία.

"Αγάπη μου, δεν θέλω να σε ανησυχήσω, αλλά έχεις βγάλει ένα λευκό φτερό στην ουρά σου."

Εκείνη γύρισε απότομα! Ήταν ζωντανόι! Ο ένας στηριζόταν στο φτερό του άλλου. Η ουρά του γερο-γέρακα είχε καεί. Όλοι έτρεξαν να τους αγκαλιάσουν, να τους στηρίξουν.

"Κάποιος έπρεπε να τον σώσει." είπε εκείνος.

Σήκωσε το φτερό του και ξεπρόβαλε η Αρχοντούλα Ταραντούλα. Όλοι την είχαν ξεχάσει, όμως τώρα την αγκάλιασαν τρυφερά, σαν οικογένεια. Τα ζώα τότε έδωσαν μία υπόσχεση: όλοι μαζί να κτίσουν τον οικισμό τους από την αρχή, να φτιάξουν τις ζωές τους ξανά.

Και τώρα, έχουν πια περάσει πέντε χρόνια. Ο κύριος Καρακάξας θεωρείται ο νέος ήρωας, ενώ ο γερο-γέρακας, παρόλο που δεν θα πετάξει ποτέ ξανά, έγινε δήμαρχος. Είχαν στήσει πανηγύρι γιορτάζοντας τα γενέθλια της Αρχοντούλας, έκλεισε τα ογδόντα τρία! Οι φωνές και τα γέλια, δεν έσβησαν ποτέ από το δάσος και η ιστορία έμεινε για πάντα χαραγμένη στις καρδιές τους.

Η ιστορία ενός φυλακισμένου παιδιού, της Ελένης Πάρσαλη, 3η Κ.Α.Κέρκυρας

<Ο κατηγορούμενος καταδικάζεται σε ισόβια κάθειρξη στις φυλακές ανηλίκων εις την νησίδα Βιδο.> είπε ο δικαστής. <Όταν ενηλικιωθεί θα μεταφερθεί σε φυλακές που θα οριστούν τότε!>

Την επόμενη μέρα η βροχή δεν εμπόδισε τους αστυφύλακες να μεταφέρουν το αγόρι στο νησί. Του είχαν δώσει να φορά μόνο κάτι γκριζωπά ρούχα που από τι του είπαν φορούσαν όλα τα παιδιά στις φυλακές. Οι ίδιοι φορούσαν χοντρούς μουσαμάδες για να προφυλαχτούν από το κρύο και την βροχή. Τα χέρια του παιδιού ήταν δεμένα πίσω από την πλάτη του και δεν μπορούσε να κουνηθεί ούτε εκατοστό. Κρύωνε, αλλά δεν τον ένοιαζε. Η βροχή τρυπούσε τα ρούχα του μα δεν έλεγε λέξη.

Όταν έφτασαν στον νησί ένας φύλακας τον οδήγησε στον διοικητή. Εκείνος διάβασε τον φάκελο του μα δεν σάστισε. Είχε δει πολλά παιδιά με το ίδιο ανάστημα, ψηλά, κοκαλιάρικα, ταλαιπωρημένα και τσακισμένα από χίλια δυο βάσανα. <Αθανάσιος Μπεκρής. Ετών 15. Σύμφωνα με τούτο δω το χαρτί σκότωσες τον πατέρα σου. Το ίδιο προσπάθησες να κάνεις στην μάνα σου> είπε τέλος ο διοικητής. Πέταξε τον φάκελο στο γραφείο όπου ακούμπησε τους αγκώνες του και έμπλεξε τα δάκτυλα του. Κοίταζε το παιδί διαπεραστικά για λίγο. <Γιατί έκανες κάτι τέτοιο; Ποιός ο λόγος να σκοτώσεις τον πατέρα σου;>

Το παιδί δεν απάντησε απλά κοιτούσε τον διοικητή <Μπορώ να φύγω;> ρώτησε τέλος με αδιάφορη φωνή. Ο διοικητής τον κοίταζε <Μπορείς ,αλλά να θυμάσαι! Μην δίνεις πολλές πληροφορίες εδώ. Είναι πολλοί λίγοι αυτοί που μπορείς να εμπιστευτείς> είπε και φώναξε έναν φύλακα να τον πάει στους κοιτώνες. Καθώς ο Θανάσης έφευγε ο διοικητής συνέχισε να τον κοιτάζει ανησυχώντας για το μέλλον του παιδιού και το πρώτο του βράδυ σε αυτή την κόλαση όπως την απόκαλούσε. Γιατί βλέποντας τα παιδιά καταλάβαινε ότι βρισκόταν σε μια κόλαση.

Καθώς ο φύλακας οδηγούσε τον Θανάση στους κοιτώνες δεκάδες μάτια τους κοιτούσαν από τα παράθυρα. Περίεργα, πικραμένα ακόμα και τρελά. Ο φύλακας άνοιξε μια πόρτα έσπρωξε το παιδί μέσα, του έβγαλε τις χειροπέδες και ύστερα από ένα ανεπαίσθητο νεύμα έφυγε κλειδώνοντας την πόρτα. Τρίβοντας τους καρπούς του το παιδί παρατήρησε πολλά μάτια να τον κοιτάνε από τις άθλιες υποτυπώδης κουκέτες. Από μία από αυτές κατέβηκε ένα γεροδεμένο αγόρι και πλησίασε τον Θανάση. Έστειλε γύρω του κύματα βρόμας που ούτε οι πιο άπλυτοι από τους συντρόφους τους φαινόταν να μην αντέχουν. Ο Θανάσης κόλλησε στην πόρτα εν μέρη από φόβο αλλά περισσότερο για να απόφυγει την μυρωδιά. Όταν το αγόρι έφτασε σε απόσταση ενός μέτρου από αυτόν ρώτησε με προφορά από την νότια πλευρά του νησιού <Πως σε λένε;>. Ο Θανάσης δίστασε αλλά βλέποντας τα τρελά μάτια του αγοριού θεώρησε καλό να μην τον αγνοήσει <Θανάση> απάντησε διστακτικά <Πότε ήρθες;> <Πριν λίγο> <Για ποιο λόγο είσαι εδώ;> <Τί σε ενδιαφέρει;> <Με ενδιαφέρει!> βροντοφώναξε το γεροδεμένο παιδί <εγώ είμαι ο αρχηγός εδώ και καλά θα κάνεις να απαντάς σε ότι σε ρωτάω κατάλαβες βουρλισμένο;> συνέχισε <Μπα;> απάντησε αναιδέστατα ο Θανάσης. Δυστυχώς αυτό εξόργισε παραπάνω τον ήδη οξύθυμο τρόφιμο. αρπάζοντας τον Θανάση από τον γιακά άρχισε να τον χτυπά αλύπητα πάνω στα πόδια των κουκετών, στον τοίχο και ανάγκαζε αυτούς που βρισκόταν πιο κοντά του να τον χτυπήσουν και αυτοί. Όταν βαρέθηκε τον έριξε σε ένα κρεβάτι και έσκυβε από πάνω του για να του πει <Καλώς μας ήρθες> και έπειτα να γυρίσει στο δικό του κρεβάτι σιγοτραγουδώντας ένα τραγούδι από το χωρίο του. Οι υπόλοιποι τρόφιμοι γύρισαν διστακτικά στις κουκέτες τους αγνοώντας το αγόρι. Ένας από τους τρόφιμος τον κοίταξε λίγο παραπάνω από τους υπόλοιπους και πήρε την απόφαση του.

Εκείνο το βράδυ ο Θανάση ονειρεύτηκε την οικογένεια του, ειδικά κάτι βράδια σαν αυτά που τα πέρασε εξαιτίας του πατέρα του. Ήταν μέθυσος και κάθε βράδυ που γυρνούσε από την ταβέρνα απόφασιζε ότι ο γιος του ήταν ο λόγος που δεν έβγαζε όσα χρήματα ήθελε και ήταν τόσο φτωχός και εκδήλωνε το μίσος του με βρισιές ακόμα και χτυπώντας τον ίδιο του τον γιο. Η μητέρα του δεν έδινε σημασία. Αρκεί να μην ήταν αυτή. Αν τύχαινε να ακούσουν οι γείτονες τις φωνές του άνδρα της που συνοδευόταν από το κλάμα και τα παρακάλια του γιού της έλεγε πως όλα τα παιδιά για να μεγαλώσουν σωστά χρειαζόταν το ξύλο και πως απλά υπερέβαλαν και πως τα φρούτα του κυρ Μήτσου ακρίβυναν και πάνω από όλα είχαν σκουλήκια αν ήταν δυνατόν! Δεν την ένοιαζε καθόλου ο γιός της. Όταν βρισκόταν μόνοι απλά τον αγνοούσε, λες και ήταν μια ακόμη καρέκλα. Δεν του

μαγείρευε, δεν του έπλενε τα ρούχα ούτε του άνοιγε την πόρτα όταν γύριζε αργά από τα καΐκια που δούλευε για πενταροδεκάρες. Τον θεωρούσε υπεύθυνο που δεν είχε παντρευτεί τον Πέτρο τον γιατρό. “Αν δεν με είχε γκαστρώσει ο άτιμος ο πατέρας σου. Τώρα θα έπινα το τσάι μου με όλες τις κοντεσες*!” του έλεγε συχνά. Μια μέρα ο Θανάσης δεν άντεξε. Την στιγμή που τον ξυλοκοπούσε ο πατέρας του άρπαξε ότι βρισκόταν πιο κοντά στο χέρι του και το έφερε στο κεφάλι του πατέρα του σκοτώνοντας τον. Θολωμένος από μίσος πήγε στο δωμάτιο της μητέρας του και προσπάθησε να την στραγγαλίσει. Τότε ήταν που τον άρπαξαν οι γείτονες και την έσωσαν.

Όταν τον ξύπνησε το εγερτήριο το πρωί τρόμαξε βλέποντας δύο μάτια να τον κοιτάνε <Είναι ώρα να σηκωθείς> του είπε το άλλο αγόρι και αφήνοντας του λίγο νερό και μια ντομάτα έφυγε για να βρει τους άλλους τρόφιμος έξω από τον κοιτώνα. Ο Θανάσης έφαγε το φτωχικό πρωινό του και ακολούθησε τις οδηγίες ενός φύλακα που του είπε να πάει στα χωράφια.

Από τότε κάθε πρωί πήγαινε στα χωράφια και μερικά απογεύματα τύχαινε να δει μερικά παιδιά μαζεμένα γύρω από έναν κύριο. Μαζί τους ήταν και το παιδί που του είχε δώσει το πρωινό του εκείνη την μέρα. Του έκανε εντύπωση το πόσο χαρούμενα ήταν. Γελούσαν και πείραζαν τον κύριο ο οποίος τα πείραζε με την σειρά του. Καθώς τους παρατηρούσε είδε ότι προσπαθούσαν να κάνουν κάποιο είδος κόμπου στην μέση ενός σκοινιού. Άλλοι τα είχαν καταφέρει και άλλοι όχι. Κάποια στιγμή το αγόρι που έμενε στην ίδια κουκέτα μαζί του τον είδε και αμέσως ψιθύρισε κάτι στο αυτί του. Ύστερα ο κύριος γύρισε και κοίταξε τον Θανάση και τον πλησίασε με ένα πλατύ χαμόγελο. Ήταν το πρώτο που είχε δει εδώ και μέρες και αυτό τον είχε κάνει επιφυλακτικό. <Γεια σου τι κάνεις;> τον ρώτησε ο κύριος όταν πλησίασε συνεχίζοντας να χαμογελάει. Ο Θανάσης δεν απάντησε αλλά αυτό δεν πτόησε τον χαμογελαστό κύριο. <Είσαι αυτός που ήρθε πριν λίγες μέρες ε; Μου μίλησε ο Παύλος για σένα> είπε και έδωσε το παιδί που ήταν στον ίδιο κοιτώνα με τον Θανάση <Μου είπε πως συμπεριφέρθηκες σε αυτό το ...παλικάρι -ας τον πούμε έτσι> τον κοίταξε στα μάτια και το βλέμμα του έγινε μεμιάς συμπονετικό <Δεν ήταν πολύ σοφό ξέρεις> του είπε <Και εσένα τη σε νοιάζει;> απάντησε αναιδέστατα ο νεαρός και έφυγε.

Την επόμενη βδομάδα πέρασε πάλι από εκείνο το σημείο και έψαξε να δει αν ήταν εκεί αυτός ο παράξενος κύριος <Τι ψάχνεις;> ακούστηκε μια φωνή από πίσω του. Γύρισε και είδε εκείνο το παιδί από την πρώτη μέρα -τον Παύλο- σε απόσταση μερικών μέτρων. <Τίποτα απλά κάνω βόλτα> απάντησε και έκανε να φύγει. Δεν πρόλαβε να κάνει μερικά βήματα και το πόδι του λύγισε κάνοντας τον να αφήσει μια κραυγή πόνου. <Τι έγινε;> ρώτησε πανικόβλητος ο Παύλος <Τίποτα απλά στραμπούλιξα το πόδι μου στα χωράφια> <Σε ποιόν τα πουλάς αυτά;! Νομίζεις δεν βλέπω αυτόν τον νταή να σε βαρά όπου βρει; Μα καλά και συ τζούφιο τσερβέλο** έχεις; Γιατί δεν τον αποφεύγεις;> <Γιατί το νησί είναι δυο πιθαμές όπου και να πάω θα με βρει> μέχρι να τελειώσει τα λόγια του ο Παύλος του είχε δέσει το πόδι και τον οδηγούσε σε ένα κτήριο <Που με πας;> είπε ο Θανάσης σταματώντας. Ξαφνικά θυμήθηκε τα λόγια του διοικητή Είναι πολύ λίγοι αυτοί που μπορείς να εμπιστευτείς. <Στην λέσχη. Ο αρχηγός θα δει το πόδι σου και θα μιλήσει στον διοικητή> είπε ο Παύλος με φυσικότητα. <Δεν χρειάζεται> απάντησε και έφυγε για άλλη μια φορά. Όλη την βδομάδα προσπαθούσε να αποφύγει τον Παύλο αλλά αυτός δεν έδινε μεγάλη σημασία στην ύπαρξη του. Την επόμενη Κυριακή έμαθε τον λόγο.

<Εεεεπ!!> του είπε ο χαμογελαστός κύριος και τον σταμάτησε. Για άλλη μια φορά τα παιδιά βρισκόταν κάτω από ένα δέντρο και ζωγράφιζαν κάτι. Ο κύριος είδε πως ο Θανάσης τους κοιτούσε περίεργα και του είπε <Κάνουν έναν χάρτη του νησιού ή τουλάχιστον προσπαθούν. Δεν βλέπω να τελειώνει ίσως τον αφήσουν στην μέση πάντα αυτό κάνουν... Τέλος πάντων !την προηγούμενη φορά δεν προλάβαμε να μιλήσουμε. Ας ξεκινήσουμε από τα απλά. Πως σε λένε;> “Τι θέλει τώρα αυτός; Γιατί δεν με αφήνει μόνο μου;” σκέφτηκε ο Θανάσης <Γιατί;> <Γιατί; Κάπως πρέπει να σε φωνάξω και εγώ! Πως θα σε λέω; "Εεεε ψιτ παιδί!"> Θα γυρίσουν όλοι> “Εε;” σκέφτηκε το παιδί <Θανάση> είπε τέλος και ο κύριος του έτεινε το χέρι <Σωτήρης Πούλος> <Βούλος;> <Πούλος λέγε με Σωτήρη καλύτερα... μου μίλησε ο Παύλος> είπε τέλος και κοίταξε τον Θανάση με το ίδιο βλέμμα που είχε την προηγούμενη φορά... Σαν να μην στεκόταν ο Θανάσης εκεί αλλά ο γιος του. <Θα συναντηθώ με τον διοικητή αύριο...να μεσολαβήσει για κάποια πράγματα που χρειάζεται η ομάδα μας...θα του μιλήσω και για το περιστατικό> <Όχι> είπε απότομα ο Θανάσης <Θα το λύσω μόνος μου> πριν προλάβει να πει κάτι ο κύριος και σαν να ευνοούσε κάθε φορά η μοίρα τον νεαρό

ξέσπασε καυγάς μεταξύ των παιδιών. Όταν ο Σωτήρης προσπάθησε να σταματήσει τον καυγά ο Θανάσης είχε γλιστρήσει μέσα στα δέντρα.

Οι μέρες περνούσαν και ο Θανάσης ακολουθούσε την ίδια ρουτίνα. Εγερτήριο, απέφυγε τον νταή ,χωράφια ,μεσημεριανό, απέφυγε τον νταή, χωράφια, απέφυγε τον νταή, επιστροφή στους κοιτώνες, προσπάθησε να μην εξαγριώσει τον νταή, ύπνος και πάλι από την αρχή. Μερικές φορές κατά την επιστροφή συναντούσε τον Σωτήρη. Αυτός τότε του εξηγούσε ότι ήταν ναυτοπρόσκοπος και ήθελε να βοηθήσει τους τροφίμους να κοινωνικοποιηθούν και τέλος να ενταχθούν στην κοινωνία όταν έφευγαν από τούτο το μέρος. Του είπε επίσης ότι είναι ευπρόσδεκτος να συμμετέχει και αυτός στις δραστηριότητες τους όποτε ήθελε. Ο Θανάσης προσπαθούσε να τον αποφύγει. Δεν είχε χρόνο για φιλίες και αδελφότητες. Θεωρούσε πως ήταν ήδη καταδικασμένος. Γιατί λοιπόν να προσπαθούσε να πιστέψει ότι υπήρχε έστω και μια μικρή αχτίδα χαράς σε τούτο το μέρος;

Ο Παύλος είχε καταφέρει να τον προσεγγίσει και του μιλούσε διαρκώς για αυτά που έκαναν στους ναυτοπροσκόπους. Όσο και να μην ήθελε να το παραδεχτεί ζήλευε τον Παύλο. Είχε μπει μέσα για κλοπή αλλά όπως του είχε το χωρίο του ήταν φτωχό και όλα τα παιδιά αναγκαζόταν να κλέβουν για να ζήσουν οι οικογένειές τους. Ένα άτυχο βράδυ τον έπιασαν όπως έφευγε. <Τουλάχιστον όταν γυρίσεις δεν θα σου έχουν κολλήσει καμία ρετσίνα> του έλεγε ο Θανάσης. Ένα βράδυ αποφάσισε να πάει στην επόμενη συγκέντρωση με τον Παύλο. Έτσι και έγινε. Την επόμενη Κυριακή. Πήγε στο κτίριο που έκαναν τις συγκεντρώσεις τους τα παιδιά. Όταν άνοιξαν την πόρτα δεκάδες κούτες και μάτια γύρισαν να τους κοιτάξουν. Πίσω από κάτι κούτες ξεπρόβαλλε το κεφάλι του Σωτήρη <Επ! Πως από δω;> ρώτησε <Είπα να έρθω να παρακολουθήσω τις συγκεντρώσεις.> είπε διστακτικά <Αμάν ρε Θανάση! Δηλαδή έπρεπε να μας βγάλεις το λάδι για να έρθεις την μέρα που καθαρίζουμε και που λείπουν και οι άλλοι αρχηγοί;> αναφώνησε ο Σωτήρης -από τότε αρχηγός.

Οι μέρες περνούσαν. Πιο ευχάριστα αυτή την φορά. Η ρουτίνα συνεχιζόταν αλλά οι Κυριακές έγιναν μια ανάσα για τον νεαρό που τις δεχόταν με χαρά. Οι αρχηγοί του πάλευαν για να τους δώσουν αυτές τις ανάσες. Ο διοικητής αν και συμπονούσε τα παιδιά για την μοίρα τους ήταν επιφυλακτικός μαζί τους, για αυτό και όταν κατένευαν για παρελάσεις τα παιδιά έστελνε μερικούς φύλακες να προσέχουν τα παιδιά. Αυτό όμως που λάτρευαν τα παιδιά ήταν οι εκδρομές. Εκεί ήταν ελεύθερα χωρίς φύλακες. Ήταν ευγνώμων για αυτό και προσπαθούσαν να μην δημιουργούν προβλήματα. Σε μία από αυτές ο Θανάσης έδωσε και υπόσχεση. Η χαρά του ήταν πολλή μεγάλη. Ένιωθε επιτέλους αποδεκτός. Είχε φτάσει σε σημείο να εμπιστευόταν τους αρχηγούς και τα παιδιά ,τα αδέρφια του, περισσότερο από οτιδήποτε στον κόσμο.

Δυστυχώς ήρθε η ώρα να μεταφερθεί. Τότε λυπήθηκε. Δεν περίμενε πως θα του έλειπε αυτό το νησί με τα λιγοστά δέντρα, τον ήλιο που σε χτυπούσε στο κεφάλι κάθε καλοκαίρι και τους τρόφιμους που δεν εμπιστευόταν ούτε τον ίσκιό του. Τουλάχιστον είχε τις αναμνήσεις του. Αυτές θα έμεναν για πάντα....

*Κοντέσσα = αρχόντισσες

**Τζούφιο τσερβελο = κούφιο κεφάλι

Άνθρωπε;Μ' ακούς;; της Αγγελικής Στεφούδη, Κοινότητα Κιλκίς

Άνθρωπε;Μ' ακούς;Που είναι ο ήλιος μας;Για πες;Χάθηκε η ζωή μας φίλε! Μέσα στους γκρίζους τοίχουςκαι τους ατέλειωτους καθημερινούς περιορισμούς!Και τώρα κανείς δεν είναι πια εδώ.Είμαστε μόνοι,από το πρωί μέχρι το βράδυμέσα στην μιζέρια του κόσμου μου, του κόσμου σου...Αυτού του κόσμου που μας δίνουν δήθεν για ανθρώπινο!Και τι;Επειδή υπάρχουν άνθρωποι γύρω μαςσημαίνει και ότι ο κόσμος μας είναι ανθρώπινος;Εγώ δεν το πιστεύω πλέον..Η ανθρωπιά αυτού του κόσμου χάθηκε.Αυτού του κόσμου που κάθε μέρα με απογοητεύει και πιο πολύ.Που γκρεμίζει τα όνειρα και πνίγει τις ελπίδες.Που δεν δίνει πια ευκαιρίες,παρά μόνο καταστρέφει ζωές.Γεννάει απειλές και φράζει τους δρόμους με συρματοπλέγματα και σύνορα.Που κρύβει τον ήλιο και μαραίνει τα λουλούδια.Που σκοτώνει τον έρωτα και ενισχύει το μίσος° ο κόσμος τους!!!Εκεί που η διαφορετικότητα είναι λόγος για να φοβάσαι,και η δημοκρατία μυρίζει καπνό και αίμα!Εκεί που λέξεις όπως η ελευθερία, η επανάσταση, η ζωή, η ειρήνη, η ευτυχία, η ουτοπία, η αλληλεγγύη° είναι απλά όνειρα που μοιάζουν άπιαστα..Σε εκείνον τον κόσμο που οι «άνθρωποι» ζηλεύουν τα πουλιά, όμως δε τα αφήνουν ελεύθερα για να πετάξουν!Εκεί που τα παιδιά δεν έχουν παιδική ηλικία...Εκεί που οι γυναίκες υπομένουν βιασμούς...Οι ηλικιωμένοι εκμετάλλευση.Οι λαοί του Τρίτου κόσμου καταπίεση.Εκεί που οι άντρες φεύγουν από τα σπίτια τους για να εκτελέσουν χρέος προς την πατρίδα..Και ξεχνάνε το χρέος τους προς την ανθρωπότητα!Ακόμη πιστεύεις πως ζούμε ανθρώπινα παρ' όλα αυτά, γιατί έτσι σου έμαθαν άνθρωπε... Να σβήνεις την σπίθα που ανάψανε για να ζεσταθείς.Να κόβεις τα φτερά που σου δίνουν για να πετάξεις.Να νομίζεις πως είσαι ψυχή ενώ είσαι απλά ένας σωρός από σάρκα και οστά. Να κοιτάς μα να μην βλέπεις. Να ακούς μα να μη καταλαβαίνεις. Να επιβιώνεις μα να μη ζεις, κάθε πρωί.... Και μετά πάλι πίσω στην μιζέρια σου...Και μέρα με την μέρα να πεθαίνεις, μα να μην μπορείς να κλάψεις. Γιατί δεν έχεις πια αισθήματα.Γιατί είσαι μια ΜΗΧΑΝΗ(!) άνθρωπε.....

Ψυχή & Χρήμα, της Κελεσίδου, 7 & 9 Κ.Α. Νίκαιας

Τα λεφτά, είναι επικίνδυνα για τον άνθρωπο.

Ο άνθρωπος νομίζει πως μπορεί να αγοράσει τα ΠΑΝΤΑ με αυτά, παρόλο που μπορεί να "πουληθεί" ο ίδιος. Το συμφέρον υπάρχει ΠΑΝΤΟΥ!!! Όλοι, σε θεωρούν ΚΑΤΙ, λόγω της δύναμης των χρημάτων σου. Θυμήσου όμως, "ο άνθρωπος έφτιαξε το χρήμα και όχι, το χρήμα εμάς..." Μην ,εμπιστευτείτε, ή αγαπήσετε κάποιον, με δύναμη στον πλούτο..κάποια στιγμή αυτή η δύναμη θα γυρίσει εναντίον του...και τότε θα μείνει μόνος του.. επειδή σκεφτόταν, με κριτήριο το χρήμα "όλα στην ζωή αγοράζονται με αυτό." ΛΑΘΟΣ. η ζωή δεν αγοράζεται, ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ...Για αυτό μην κοιτάξετε κάποιον με την τσέπη, αλλά με την καρδιά, γιατί ο μεγαλύτερος πλούτος, είναι ΕΚΕΙ!!!

Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος (2000,-), του Ζυγούρου Πάνου, 1^η Κ.Α. Άρεως

Μέσα από τις στάχτες, τα εγκλήματα και το μίσος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ζωντανεύει ένας νέος Παγκόσμιος Πόλεμος, διαφορετικός από τους άλλους, επώδυνος και διαρκής, απάνθρωπος και αφανής, ο Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος. Αυτή τη φορά εκδηλώνεται με πολλές μορφές και οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν εξαιτίας του αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο. Είναι προφανές πως δρα καταστροφικά απειλώντας αρκετές πτυχές της καθημερινής ζωής του ανθρώπου, σε τέτοιο σημείο που κρίνεται αδήριτη η ανάγκη για άμεση αποκλιμάκωση του.

Η βία και οι εντάσεις είναι σαφείς ενδείξεις της πολυδιάστατης επέλασης του σύγχρονου παγκοσμίου πολέμου. Είναι πολλές φορές, κατά τις οποίες ο πόλεμος αυτός παίρνει τη μορφή του ρατσισμού και αποπροσανατολίζει τον ανθρώπινο νου οδηγώντας τον σε ακραίες συμπεριφορές, κυριευμένες από αδικαιολόγητο μίσος για το συνάνθρωπο. Αυτός ο πόλεμος είναι ακόμη και ο χουλιγκανισμός που επικρατεί και σπλώνει το αθλητικό πνεύμα, εκτοπίζοντας τις ηθικές αξίες και την ευγενή άμιλλα και εδραιώνει τη βία παντός μορφής. Είναι ακόμη και ο σχολικός εκφοβισμός, ο χειρότερος εφιάλτης των μαθητών που αποτελούν θύματα του ψυχολογικού πολέμου τον οποίο ασκούν οι σωματικά δυνατότεροι για να επιδείξουν τις δυνάμεις τους.

Όντας ύπουλος ο Γ' παγκόσμιος πόλεμος του σήμερα και του αύριο εκδηλώνεται πολλές φορές και με πιο αφανείς τρόπους, εξίσου βλαβερούς, που τείνουν να εξοστρακίσουν την ανθρώπινη υπόσταση. Είναι πια δεδομένος ο πόλεμος αυτός μεταξύ των ΜΜΕ και της ειλικρίνειας, της τηλεόρασης και του ήθους. Είναι όμως μονομερής πόλεμος, καθώς μόνο τα μέσα μαζικής επικοινωνίας ρίχνουν απανωτά χτυπήματα στην ενημέρωση του πολίτη μέσα από την παραπληροφόρηση και την χειραγώγηση που του ασκούν. Είναι επίσης τρομακτική και όλη αυτή η εκμετάλλευση που υφίσταται ο κόσμος από τις πολυδαίδαλες επιχειρήσεις, οι οποίες προσπαθούν να τον οδηγούν ανελλιπώς σε υπερκατανάλωση και μαζοποίηση επιβάλλοντας του αντιλήψεις και απόψεις που προκρίνουν το φαίνεσθαι έναντι του είναι, πολεμώντας έτσι κάθε ηθική αξία.

Όλη αυτή η τραγωδία πρέπει να λάβει ένα τέλος. Η ειρήνη είναι αυτή που έχει ανάγκη η ανθρωπότητα και αυτή είναι που στο τέλος πρέπει να λάμψει. Αυτός ο νέος και επίπονος ιδιόμορφος πόλεμος χρειάζεται να αντιμετωπισθεί. Ως βασικό όπλο καταπολέμησης του μπορεί να χρησιμοποιηθεί η παιδεία. Κρίνεται επιτακτικό το αίτημα ης καλλιέργειας ανθρωπισμού και αλληλεγγύης μεταξύ των ανθρώπων ώστε να χτίζονται υγιείς σχέσεις και να απαλλαγθεί το μίσος και οι ανήθικες συμπεριφορές. Είναι σκόπιμο να διαμορφωθεί ένα κλίμα ανεκτικότητας και ομόνοιας το οποίο θα συμβάλει στην προάσπιση των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Επίσης οι πνευματικοί άνθρωποι αυτού του πλανήτη οφείλουν να δράσουν εναντίον αυτού του πολέμου και να αναδείξουν το σεβασμό.

Όσο πιο μεγάλη η συμμετοχή στην αντίσταση του πολέμου του εικοστού πρώτου αιώνα, τόσο πιο αποτελεσματική και η δράση της. Είναι σημαντικό να εξασφαλισθεί πως θα υπάρξει δραστηριοποίηση των διεθνών οργανισμών, οι οποίοι έχουν τη δύναμη να εκφράσουν την αγανάκτηση του κόσμου σε παγκόσμιο επίπεδο και να προβούν σε αποφασιστικές και αποτελεσματικές ενέργειες. Τον αγώνα μπορούν να ενισχύσουν και φιλειρηνικές εκδηλώσεις, κάθε τύπου, που θα κινούν το ενδιαφέρον του κόσμου και θα τον προσελκύουν να πάρει θέση και να μην αδρανοποιείται. Μια εναλλακτική ακόμη που δύναται να κινητοποιήσει τον πολίτη είναι και η ενασχόληση με τις τέχνες. Η επαφή του με τον πολιτισμό είναι ικανή να ευαισθητοποιήσει το λαό και να ενεργοποιήσει την κριτική του σκέψη, ωφέλιμο και κρίσιμο αγαθό για την αντιμετώπιση του σύγχρονου πολέμου.

Όπως συνάγεται από τα προεκτεθέντα αυτή τη στιγμή η υφήλιος βρίσκεται αντιμέτωπη με τον μακροβιότερο και επικινδυνότερο πόλεμο όλων των εποχών που ταλανίζει πολλές ανθρώπινες ψυχές. Αυτή η πολυδιάστατη έκφραση του είναι που του προσδίδει αυτή τη δύναμη να επιβάλλεται

και να διαιωνίζεται. Είναι χρέος όλων να μεριμνήσουν για τον τερματισμό του προτού διογκωθεί περαιτέρω. Σε εκατό, διακόσια χρόνια η ζωή πάνω στη γη θα είναι ομορφότερη και λαμπερότερη και αν άνθρωπος δεν έχει μια τέτοια ζωή πρέπει να την προαισθάνεται, να την περιμένει, να την ονειρεύεται και να προετοιμάζεται για αυτήν.

Και τώρα τι κάνω;, της Παναγιώτας Μακρή, 6^η Κ.Α. Ακροπόλεως

Βρίσκομαι σε ένα μέρος γεμάτο δέντρα, ζωή και φως. Λέω να το ονομάσω Γη. Ξαφνικά όμως αρχίζω να κρυώνω. Έτσι τρίβοντας δύο ξύλα τυχαία ανακαλύπτω τη φωτιά. Τώρα πού θα μείνω; Πρέπει να προστατευτώ από τα άγρια ζώα. Βλέπω μια σπηλιά. Νομίζω ότι είναι ό,τι πρέπει. Είμαι καλά αλλά νιώθω μοναξιά. Βρίσκω ταίρι και ζούμε μαζί. Η οικογένεια μεγαλώνει. Η σπηλιά δεν μας χωράει πια. Ανακατεύουμε ξύλα και λάσπη και φτιάχνουμε το πρώτο μας σπίτι. Γινόμαστε πολλοί. Η τροφή που μας δίνει η φύση δεν αρκεί. Πρέπει να βρω ένα χώρο να καλλιεργήσω (λαχανικά) για να φάμε. Ξεριζώνω κάποια δέντρα για να δημιουργήσω το χώρο. Για μερικά δέντρα δεν πειράζει. Άλλωστε είναι πάρα πολλά.

Αυξανόμαστε όλο και περισσότερο. Κάποιοι από εμάς πρέπει να μετακινηθούμε αλλού. Πώς θα μεταφερθούμε εμείς και τα πράγματα μας; Σκέφτομαι ότι μία κυλινδρική πέτρα που βλέπω θα μπορούσε να με βοηθήσει. Έτσι ανακαλύπτω τον τροχό. Κόβω δέντρα – δεν πειράζει, είναι πολλά, τοποθετώ τους κορμούς πάνω στους τροχούς και οι μεταφορές γίνονται εύκολες.

Περνούν τα χρόνια. Η στεριά πια δεν με χωράει. Θέλω να γνωρίσω τόπους μακρινούς. Αλλά με εμποδίζει η θάλασσα. Πώς θα ταξιδέψω; Πάλι τα δέντρα θα μου δώσουν τη λύση. Δεν πειράζει, είναι πολλά. Κόβω δέντρα και κατασκευάζω μια σχεδία. Η σχεδία θα γίνει βάρκα και η βάρκα θα γίνει καράβι. Ανακαλύπτω όλα τα όμορφα μέρη της Γης.

Περνούν κι άλλα χρόνια. Κουράστηκα να κινώ το καράβι μου με κουπιά ή να περιμένω τον άνεμο να φυσήξει. Σκάβοντας μια μέρα βαθιά στο χώμα, βλέπω μαύρους μισοκαμένους κορμούς δέντρων. Παρατηρώ ότι καίγοντας τους μπορώ να δημιουργήσω κίνηση. Βγάζουν, βέβαια, πολύ καπνό κατά την καύση τους και ο αέρας μυρίζει άσχημα, αλλά δεν πειράζει θα διαλυθεί. Να τος λοιπόν ο γαιάνθρακας. Τον χρησιμοποιώ στα καράβια μου για να κινηθούν. Τέρμα η κούραση για μένα.

Ο γαιάνθρακας μου βάζει ιδέες. Ήρθε η ώρα να εξελίξω τον τροχό. Δημιουργώ μέσα που κινούνται στην ξηρά. Η πρώτη ατμομηχανή. Ο γαιάνθρακας βγάζει ακόμα περισσότερο καπνό, ο αέρας μυρίζει ακόμα πιο άσχημα, αλλά δεν πειράζει θα διαλυθεί. Σημασία έχει ότι η ζωή μου γίνεται ευκολότερη. Και το πιο σπουδαίο είναι ότι έχω οικονομικό και κέρδος από αυτό. Γίνομαι πλούσιος.

Στα ταξίδια μου ανακαλύπτω ένα μαύρο πηχτό υγρό με δυσάρεστη οσμή, αλλά πολύτιμο. Μπορεί να αντικαταστήσει τον γαιάνθρακα και να μου αποφέρει ακόμα μεγαλύτερα κέρδη. Το ότι μολύνει την ατμόσφαιρα δεν έχει και πολλή σημασία. Αυτό είναι ένα θέμα που θα το σκεφτώ αργότερα.

Το πετρέλαιο έχει γίνει για μένα χρυσός. Και συγκεκριμένα είναι ο «μαύρος χρυσός». Μ' αυτό δουλεύουν και τα εργοστάσια που έχω χτίσει. Παράγω προϊόντα, τα πουλάω, κερδίζω χρήματα, γίνομαι ισχυρός. Τα καυσαέρια των εργοστασίων μου μολύνουν τον αέρα που αναπνέουμε, τα απόβλητα των εργοστασίων μου καταλήγουν στη θάλασσα και την μολύνουν αλλά δεν πειράζει. Αυτό είναι κάτι που θα το σκεφτώ αργότερα.

Για να γίνω ακόμα πιο πλούσιος, πουλάω το πετρέλαιο μου. Το μεταφέρω με τεράστια δεξαμενόπλοια. Κάποιες φορές το πετρέλαιο χύνεται στη θάλασσα. Παρατηρώ ότι τα νερά μαυρίζουν, τα ψάρια πεθαίνουν, τα θαλασσοπούλια τρώνε τα ψάρια και πεθαίνουν. Αλλά δεν πειράζει είναι πολλά.

Η Γη δεν με χωράει. Πρέπει να κόβω όλο και περισσότερα δέντρα, να καταστρέφω όλο και περισσότερα δάση για να ελευθερώσω εκτάσεις, να χτίζω εργοστάσια, σπίτια, δρόμους και να βγάζω όλο και περισσότερα χρήματα.

Αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι η φύση γύρω μου έχει αλλάξει δραματικά. Τα δέντρα που ήταν πολλά δεν είναι πια, ο αέρας, που ήταν πεντακάθαρος, μυρίζει άσχημα και μου δυσκολεύει την αναπνοή, τα νερά την θάλασσας, που ήταν κρυστάλλινα, είναι θολά και βρόμικα και το κλίμα μου φαίνεται περίεργο. Δεν ξεχωρίσω πια καθαρά τις εποχές, περίεργα φαινόμενα συμβαίνουν γύρω μου, αλλά δεν δίνω σημασία. Θα τα τακτοποιήσω όλα αργότερα.

Η ζωή μου γίνεται όλο και καλύτερη. Έχω αναπτύξει τεχνολογία, κινούμαι γρήγορα, έχω ανέσεις, διασκεδάζω, περνάω καλά. Κάπου στο βάθος του μυαλού μου ξέρω ότι δεν είμαι και τόσο

καλά. Έχει χαθεί η επαφή μου και η αρμονία μου με τη φύση. Παρόλα αυτά συνεχίζω να καταστρέφω τη Γη μου. Φαινόμενα όπως το λιώσιμο των πάγων στους πόλους, η αύξηση της τρύπας του όζοντος, η κλιματική αλλαγή, το φαινόμενο του θερμοκηπίου, η όξινη βροχή, κάνουν την εμφάνιση τους. Μήπως τα προκάλεσα εγώ όλα αυτά;... Μήπως με εκδικείται η φύση που εγώ κατέστρεψα;...

Βρίσκομαι σε ένα μέρος χωρίς δέντρα, χωρίς ζωή, χωρίς φως. Είναι η Γη το 2014. Και τώρα τι κάνω;